

Isaia 24:1-27:13 – O nouă resursă pentru inima lui Ezechia: ziua aceea!

Profeția din aceste capitole urmează tiparul clasic nelegiuire – pedeapsă – mântuire. Profeția începe cu pustiirea țării lui Israel din pricina păcatului ei și este urmată de mântuirea și reabilitarea rămășiței. În mod cert profetul glisează spre finalul istoriei, spre ziua cea mare a judecății și spre ziua cea mare a mântuirii. Știm că repetarea tiparului profetic de bază nu este un scop în sine. El repetă tiparul dar și adaugă elemente noi pe harta istoriei planului lui Dumnezeu cu poporul Lui. Este esențial să identificăm aceste elemente noi. Pentru aceasta vom face o recapitulare a temelor principale din profețiile de până acum.

- **Isaia 1-5** – Introducerea cărții care ne face cunoștință cu temele majore ale cărții, precum și cu tiparul profetic de bază și logica glisărilor profetice.
- **Isaia 6** – Chemarea în slujbă a lui Isaia: Isaia este chemat să împietrească inima lui Israel! Aceasta este doar pentru o vreme, după care, poporul va renaște din nou. Apar două întrebări:
 1. Ce fel de slujbă este aceasta? Nu este profetul un agent al mântuirii? Cum avea Isaia să împietrească inima poporului? Unde mai este dragostea și bunătatea Domnului?
 2. Când și pe ce bază va renaște poporul Domnului?

Următoarele două secțiuni răspund exact la aceste două grupe de întrebări.

- **Isaia 7:1-9:7** – Cuvântul Domnului prin trimișii Săi este menit să aducă mântuire, dar respingerea Lui aduce împietrire. Această secțiune ne învață mecanismele împietririi inimii. Descoperim că Domnul este bun și El vrea mântuirea păcătosului, El vrea să fie Emanuel și Își revelează Cuvântul Lui prin profetul Lui. Dar dacă poporul respinge Cuvântul Lui, acesta este împietrit, iar Domnul devine Maher-Șalal-Haș-Baz. Domnul împietrește inima care alege să se împietrească. Secțiunea se termină totuși pe o notă optimistă: orbirea spirituală a poporului din vremea lui Isaia (care prefigurează orbirea spirituală a lui Israel din timpul lui Mesia) nu va fi pentru totdeauna. Va veni o vreme când rămășița va fi iluminată și se va bucura de mântuirea adusă de Mesia Însuși. Astfel, finalul secțiunii introduce tema următoarei secțiuni: mântuirea rămășiței.
- **Isaia 9:8-12:6** - Dumnezeu va pedepsi fără milă pe poporul Lui și va mântui o rămășiță, dar pe baza pocăinței acesteia și întoarcerii ei la Domnul. Secțiunea ne face mai întâi cunoștință cu sfințenia lui Dumnezeu și mânia Sa care nu se potolește nici cu trecerea timpului, și nici cu amplificarea pedepsei. Domnul pedepsește atât pe Israel, cât și pe Asiria, unealta mâniei Lui. Mânia Sa este intransigentă în fața mândriei și nu este sensibilizată nici de faptul că Israel este poporul Lui, nici de faptul că Asiria este unealta mâniei Lui. Totuși o rămășiță va fi mântuită: mai întâi pe vremea lui Ezechia, și apoi pe vremea lui Mesia Însuși. Dar în ambele situații, rămășița este mântuită pe baza pocăinței ei și întoarcerii ei la Domnul. Secțiunea se încheie pe bucuria mântuirii. Ea a început cu mânia

nepotolită a lui Dumnezeu și se încheie cu cântarea din 12:1 Mânia Ta s-a potolit!. Nu trecerea timpului, sau statutul de rămășiță sau de popor ales a potolit mânia Domnului, ci doar pocăința sinceră a rămășiței. Rămășița nu va fi mântuită pe ochi frumoși, ci pentru că se va întoarce la Domnul. Secțiunea acesta nu doar clarifică tema restantă a secțiunii precedente (rămășița), dar introduce și o temă nouă: pedepsirea și mântuirea Neamurilor. De aici noi întrebări: care este rolul Neamurilor în planul lui Dumnezeu? Pe ce bază pedepsește și mântuiește Domnul Neamurile? Cum ne-am obișnuit, următoarea secțiune ne va oferi răspunsurile.

- **Isaia 13:1-19:25** – **Judecarea și mântuirea Neamurilor: Domnul judecă și mântuiește Neamurile la fel ca pe propriul popor.** În această secțiune descoperim că Domnul nu este doar Domnul lui Israel, ci și Domnul Neamurilor. Domnul judecă și pedepsește Neamurile tot din pricina mândriei și fărâdelegilor. Dar Domnul iubește Neamurile și dorește mântuirea lor, și va mântui pe rămășița Neamurilor care se va întoarce la El, la fel cum va mântui pe rămășița poporul Lui. Dumnezeu nu este părtinitor și Neamurile sunt la fel de importante în planul Lui și în slujba lui Mesia ca și poporul Israel. Această secțiune are multe glisări escatologice. Ar apare atunci întrebarea: au avut aceste profeții o relevanță și pentru cei din vremea în care au fost rostite? Următoarea secțiune va răspunde la această întrebare.
- **Isaia 20:1-23:18** – **Relevanța profețiilor despre Neamuri pentru cei din timpul lui Isaia, sau altfel spus: bătălia lui Dumnezeu pentru inima lui Ezechia.** În această secțiune descoperim că profețiile despre Neamuri au fost rostite mai întâi în auzul lui Ezechia ca acesta, în fața amenințării asiriene, să se încreadă în Domnul și nu în alianțele cu popoare din jur. Isaia îi prevestește că toate acestea neamuri vor fi pustiite de Asiria și că toți cei care se vor fi încrezut în ele vor rămâne de ocară. Profețiile se concentrează asupra principalilor poli ai coalițiilor anti-asiriene din vremea respectivă: Asdod (Filistia), Etiopia, Egipt, Babilon și Tir. Profețiile anunță și pedeapsa ce o va primi Iuda dacă nu se va încrede în Domnul. Profețiile sunt rostite și împotriva sfetnicilor de la curtea lui Ezechia care încurajau politica alianțelor (de exemplu Șebna). Domnul luptă cu toate armele pentru credința din inima lui Ezechia și deși contextul era cumplit de greu, totuși Domnul îi oferă toate resursele pentru a birui marea ispită a vremii, aceea de a face alianțe cu neamurile idolatre. Isaia umblă trei ani dezgolit la curtea împăratului pentru a-i transmite cu putere mesajul Domnului. Ispita compromisului era teribil de mare, dar Domnul luptă cu toată puterea pentru inima lui Ezechia. Cu toate acestea, alegerea rămâne a lui Ezechia. La finalul acestei secțiuni rămânem cu întrebarea: ce va alege Ezechia? Răspunsul la această întrebare îl vom afla într-o secțiune ce va urma, și anume în cap.28-35. Dar înainte de a ne introduce în această secțiune, Isaia creionează o altă secțiune: cap.24-27.

Secțiunea Isaia 24-27 glisează aproape în întregime spre escaton. Ne întrebăm care este rolul acestei secțiuni, precum și noutățile aduse de aceasta. Ea nu doar repetă tiparul clasic al profețiilor, dar în mod cert punctează și elemente teologice noi. Aceste elemente teologice noi

vizează cel mai probabil evenimentele din vremea sfârșitului, de vreme ce întreaga secțiune este o glisare spre vremurile escatologice. Vom studia secțiunea urmărind aceste elemente.

Capitolul 24 ne descrie țara lui Iuda pustiită sub judecata lui Dumnezeu. Domnul este Cel care aduce pustiirea iar cauza este clară: nelegiuirile poporului Său. Pedepsa este descrisă prin elemente care ne aduc aminte de metafora viei din cap.5. și se insistă pe starea de tristețe din popor. În țară a încetat bucuria, și mare jale domnește pe inimile tuturor. Vinul, rodul viței, merit să aducă veselie în inima omului stă neputincios în fața unor suflete răvășite de durere. De patru ori este adus în atenția noastră vinul:

- Mustul stă trist.
- Nu se mai cântă când se bea vin.
- Băuturile tari li se par amare celor ce le beau.
- Pe ulițe se strigă după vin; s-a dus orice desfătare, nu mai este nici o veselie în țară.

Domnul este un Domn al bucuriei, și El iubește bucuria dintre oameni. De aceea, profetul constată cu părere de rău că veselia țării a fost răpusă. Păcatul aduce la început plăcere, dar apoi fură și cele mai adânci bucurii. Cei care aleg păcatul nu vor merge pe calea bucuriei și fericirii. Cel rău nu vrea fericirea omului. Păcatul va aduce în cele din urmă doliu în cei care-l îmbrățișează. La fel cum rodul viței nu mai aduce bucurie poporului, la fel rodul poporului nu mai aduce bucurie lui Dumnezeu. Prin experiența sa în fața rodului viței (vinul), poporul poate înțelege ce simte Domnul când rodul poporului nu este ascultarea de El, ci călcarea poruncilor Lui. Domnul nu se poate bucura de poporul Lui, nu Își poate găsi plăcerea în El și nu Îl poate copleși cu binecuvântări. Inima lui Ezechia avea nevoie de imaginea acestui Dumnezeu al bucuriei. Aparent Domnul îi cerea lui Ezechia să ia o decizie împotriva liniștii și bucuriei sale. Interzicerea alianței cu Egiptul părea din punct de vedere pământește împotriva liniștii și fericirii inimii lui Ezechia. Ezechia se putea întreba: Tu ești pentru bucurarea sau pentru întristarea inimii mele? Profetul îi răspunde: Domnul este un Dumnezeu al bucuriei iar depărtarea de El aduce întristarea în țară. Alegerea de a nu face alianță cu Egiptul aducea în primă fază neliniște și întristare în inima lui Ezechia, dar pe termen lung însemna intrarea în sărbătoare. Alegerea de a face alianță cu Egiptul aducea pe termen scurt liniște și pace în inima împăratului, dar pe termen lung însemna dezastru pentru el și țara lui. Dumnezeu este un Dumnezeu al bucuriei, dar El gândește pe termen lung. El ne poate cere decizii care în primă fază aduc întristare inimii noastre, dar dacă avem răbdare să așteptăm în tăcere mântuirea Lui, vom sfârși prin a fi îmbrăcați cu bucuria și veselia Lui.

Mai întâi este pustiită țara, ca apoi cetatea (Ierusalimul) să guste el însuși din pedeapsa Domnului. Bucuria fuge nu doar din țară, ci și din cetate (24:10). Poporul Domnului este nimic, și doar o rămășiță mai rămâne în viață:

- Da, în țară, în mijlocul popoarelor, este ca atunci când se scutură măslinul, sau la culesul ciorchinilor rămase după culesul viei. (24:13).

Această imagine ne aduce aminte de paralela dintre rămășița Siriei și rămășița lui Israel din cap.17:

- Dar rămășița Siriei va fi ca slava copiilor lui Israel, zice Domnul oștirilor. În ziua aceea, slava lui Iacov va fi smerită și grăsimea cârnii lui va pieri. Se va întâmpla ca atunci când strânge secerătorul grâul, și brațul lui taie spicele; da, ca la strânsul

spicelor din valea Refaim; vor mai rămânea doar câteva, ca la scuturatul măslinului: două, trei măslini, pe vârful crengilor, patru sau cinci în ramurile cu roade. (17:3b-6).

Dar de vreme ce pasajul ajunge la rămășiță, ne așteptăm să urmeze mântuirea, la fel ca în celelalte secțiuni. Și așa se și întâmplă:

- Ceilalți însă, care vor mai rămânea, își înalță glasul, scot *strigăte de veselie*; de pe țărmurile mării, laudă măreția Domnului. (24:14)

Observăm aceeași trecere bruscă de la pedeapsă la mântuire, subliniată acum prin contrastul dintre tristețea care cuprinde întreaga țară, și explozia de veselie a rămășiței. Cu toate acestea, profetul revine în v.16 la imaginea judecății pe care acum o aplică întregului pământ. Judecata țării coincide cu judecata întregului pământ:

- Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă, păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului.

Această imagine ne sugerează că pasajul nu ne vorbește despre izbăvirea rămășiței din timpul lui Ezechia, ci despre izbăvirea rămășiței poporului evreu de dinainte de marea zi a judecății întregului pământ. Pedepsirea în cer a oștirii de sus, cred că se referă la pedepsirea lumilor demonice din văzduh la a doua venire a lui Hristos. Satana și îngerii lui au fost aruncați din cer la învierea și înălțarea lui Hristos (vezi Apoc.12). Dar pedepsirea lor va avea loc la a doua venire a lui Mesia. Este adevărat că ei nu vor mai fi în cerul din care au fost aruncați în Apoc.12, dar vor fi în văzduh, și vor fi în locurile cerești descrise în epistola către Efeseni. În epistola către Efeseni descoperim că cei credincioși sunt deja strămutați în locurile cerești, în Hristos. Dar ei se află și sub asediu spiritual. Biserica este locul în care cerul a coborât pe pământ, locul în care cerul se îngemănează cu pământul. Tocmai de aceea, în Efeseni 6, când ne descrie războiul spiritual, Pavel plasează duhurile răutății în locurile cerești. Versetul 23 din cap.24 ne plasează în momentul celei de-a doua veniri a lui Hristos. Slava Domnului devine vizibilă pentru tot pământul:

- Luna va fi acoperită de rușine și soarele de groază; căci Domnul va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui.

Următoarele trei capitole ne explică ce se va întâmpla *în ziua aceea*. Primul lucru pe care îl aflăm în capitolul 25 este că atunci va fi lăudat Numele lui Dumnezeu. Glorificarea Numelui Domnului va fi motivată de următoarele lucruri:

- Planurile Lui s-au împlinit cu credincioșie, și anume:
 - Cetatea cea tare a fost nimicită
 - Domnul a fost un loc de adăpost pentru cel slab
 - Cântările de biruință ale asupritorului au fost înădușite

Chiar dacă aceste imagini pot fi interpretate la modul simbolic, general, cred că ele au în vedere și evenimentele specifice din perioada premergătoare întoarcerii lui Hristos. Asupritorul și cetatea cea tare evidențiază împărăția lui Antihrist, ultima împărăție și cea mai feroce. A doua

venire a lui Hristos va pune capăt acestei împărății. Adăpostirea celui slab ne trimite cu gândul atât la protecția spirituală oferită de Domnul celor credincioși în timpul domniei lui Antihrist, cât și la izbăvirea finală a poporului evreu. La fel cum rămășița din timpul lui Ezechia a fost izbăvită dinaintea oștilor asiriene, la fel și rămășița lui Israel de la sfârșitul istoriei va fi izbăvită de armatele și atacurile lui Antihrist. La fel cum izbăvirea lui Ezechia a fost o mărturie pentru toate popoarele, la fel și la finalul istoriei, izbăvirea rămășiței va face ca neamurile să se închine Dumnezeului lui Israel (vezi 25:3).

A doua parte a cap.25 pune în lumină mai multe lucruri pe care le va face Domnul pe muntele Sionului:

- Va da un ospăț pentru toate popoarele
- Va înlătura mährama care acoperea toate popoarele
- Nimicește moartea pe vecie
- șterge orice lacrimă
- îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său.

Ziua mântuirii finale nu va fi doar pentru Israel, ci pentru toate popoarele. Dacă în cap.24, judecata era asociată cu tristețea și ineficiența vinului, cap.25 asociază mântuirea cu un ospăț, cu sărbătoarea, cu un vin foarte bun. Înlăturarea mähramei vizează cel mai probabil îndepărtarea cortinei dintre neamuri și Dumnezeu nevăzut. Dumnezeu va deveni o realitate vizibilă pentru întreaga creație și pentru toate neamurile. Ștergerea lacrimilor are în vedere mângâierea adusă pentru durerile din trecut și îndepărtarea suferinței de pe pământ. Și nu în ultimul rând va fi îndepărtată ocara poporului Său de pe tot pământul. Poporul Lui a fost ocărât pe drept când a păcătuit, și pe nedrept când s-a încrezut în Domnul. Iertarea Domnului va elimina ocara adusă de păcat, iar revelarea măreției Domnului și mântuirea adusă de El pentru poporul Lui va zdrobi ocara și batjocura nedreaptă a neamurilor care au desconsiderat încrederea în Domnul. Poporul Lui va fi reabilitat și nu se va rușina pentru că s-a încrezut în Domnul. Deși, altădată a fost disprețuit și luat în derâdere pentru că a ales să se bizuie pe Domnul, acum va fi înălțat și toți dușmanii lui vor roși. Cei din poporul Lui vor spune atunci tuturor celor care i-au disprețuit altădată pentru credința lor și pentru sacrificiile și pierderile lor din pricina credinței:

- Iată, ***acesta este*** Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui. ***Acesta este*** Domnul în care ne încredeam, ***acum*** să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!

Dar mântuirea nu va fi pentru toți. Imaginea pedepsirii mândrului Moab de la finalul cap.25 ne deschide fereastra spre pedepsirea tuturor neamurilor care nu s-au smerit înaintea Creatorului lor. Observăm din nou repetarea temei mândriei. În cartea Isaia, mândria, mai mult decât orice altceva, este păcatul cardinal.

Capitolele 25-27 deschid o fereastră spre viitor, spre ziua aceea. În cartea Isaia sunt mai multe ferestre deschise spre viitor. Ce are specific această fereastră este că viitorul este descoperit nu neapărat prin ce va face Domnul atunci, ci prin modul în care va reacționa inima oamenilor în ziua aceea. Accentul nu cade pe ce va face Domnul, ci pe modul în care va reacționa inima oamenilor față de lucrările minunate ale Domnului. Într-adevăr cea mai mare porțiune de text este alocată nu pentru a descrie în mod direct ce va face Domnul în ziua aceea, ci cântărilor de laudă a celor credincioși din ziua aceea. Despre lucrările Domnului aflăm mai

multe prin intermediul acestor cântări. Ziua aceea este descrisă prin ochii celor credincioși care se vor bucura de ea. De ce insistă Isaia atât de mult pe reacția inimii celor credincioși din ziua aceea?

Ne aducem aminte că secțiunea precedentă a pus în lumină bătălia pentru inima lui Ezechia. În mijlocul bătăliei, în mijlocul ispitirii, inima este supusă unui asediu cumplit și ea este cufundată în sentimente contrare voii lui Dumnezeu. Inima lui Ezechia era bombardată de întrebări, de îndoieli, de frustrări, de înclinații spre neascultare:

- Doamne, Tu nu vezi că puterea Asirianului crește? De ce nu intervii, de ce nu îl oprești? Deși este un neam idolatru Tu Îl lași să nimicească popoarele. Peste câteva luni va bate la porțile țării mele. Oastea mea nu este suficient de puternică. Mă gândesc la poporul meu, la familia mea, la fiii și la fiicele mele. Asirianul este plin de cruzime. El va necinsti fecioarele lui Israel și propriile mele fiice, iar pe mine mă va omorî. Oare nu este de datoria mea să fac tot ce ține de mine pentru a-mi proteja familia și fericirea? De ce să nu fac alianță cu Egiptul? Iată că Egiptenii bat la porțile mele. De ce să îi refuz? De ce să le spun nu? Nu eu m-am dus la ei, ci ei au venit la mine. Poate Tu, Doamne, i-ai trimis. Poate Isaia nu a înțeles bine mesajul Tău. Poate Tu vrei prin ei să aduci izbăvirea. Tu lucrezi prin oameni, și toate neamurile sunt ale Tale. De ce nu ai putea aduce izbăvirea prin ei? Oare nu trebuie să ne facem partea ca oameni, să facem tot ce ține de noi. Eu cred că ține de mine să fac această alianță cu Egiptul. Nu pot sta nepăsător și să văd cum fericirea mea și a poporului meu va fi călcată în picioare de crudul Asirian. Oare Tu îmi ceri să refuz această alianță cu Egiptul? Oare Tu vei interveni cu o minune pentru a ne salva? Oare îmi ceri să cred acest lucru? Inima mea este atât de înclinată spre alianța cu Egiptul, încât chemarea de a renunța la această ofertă și oportunitate și alegerea de a mă încrede într-o minune din partea Ta mă tulbură. Inima mea nu este liniștită și renunțarea la alianță aduce tremur și teamă în ea. Iată gândurile cele mai negre care îmi chinuie cel mai mult inima: văd în viitor cum, după ce voi fi renunțat la alianța cu Egiptul, oștile asiriene vor intra în țară și îmi vor batjocori poporul și familia, văd cum nici o minune nu va avea loc, văd cum voi fi dat în mâinile vrăjmașilor și cum voi fi luat rob în lanțuri și cum voi fi ocărat de cel rău că m-am încrezut în Tine. Văd cum atunci mă voi gândi că dacă aș fi făcut alianța cu Egiptul aș fi fost la adăpost și fericit, cum voi fi dezamăgit de Tine și voi regreta că m-am încrezut în Tine. Văd cum atunci mă voi gândi din nou la mesajul lui Isaia și mă voi gândi: a venit El cu adevărat de la Tine, sau de fapt Tu îmi îndemnai inima să fac alianța cu Egiptul? Lucrul de care îmi este groază este că voi fi dezamăgit de Tine, că în fața evidențelor vizibile și de necontestat, voi rămâne cu promisiunile Tale spulberate în mâinile mele, iar inima mea, acum contrariată de chemarea de a refuza orice alianță îmi va rosti vorbe de reproș față de Tine la care nu voi ști ce să răspund. Îmi este teamă că voi vedea popoarele care vor fi făcut alianță cu Egiptul trăind liniștite și victorioase, și mă vor disprețui pentru că nu m-am încrezut în Tine. Doamne, dacă aleg acum voia Ta, inima îmi stă împotriva și este plină de îndoială și reproș față de Tine. Aleg voia Ta, dar o parte din mine tânjește după alianța cu Egiptul. Te aleg pe tine, dar

firea mea își dorește altceva. Inima mea este alimentată acum împotriva Ta de gânduri și întrebări la care nu știu cum să răspund. Oare cei ce Te slujesc, nu trebuie să Te slujească cu toată inima, cu inima plină de pace și bucurie? Eu aleg să te slujesc, dar inima îmi este mereu împotrivă. Oare ce fericire este aceasta?

Capitolele 25-27 ne arată cum va reacționa INIMA celor credincioși în ziua aceea. În fața împlinirii cu credincioșie a planurilor lui Dumnezeu îndoielile, gândurile negre, întrebările chinuitoare, ispitele puternice, înclinațiile spre alianțe străine atât de intense altădată, reproșurile posibile la adresa lui Dumnezeu vor fi spulberate cu desăvârșire. Când măhrama care acoperă popoarele va fi luată INIMA celor credincioși nu va fi dezamăgită de Domnul, ci se va umple în întregime de pace, bucurie, certitudine! Nu va exista nici cel mai mic regret în ce privește alegerea încrederii în Domnul. Singurele regrete vor fi acelea că inima nu s-a încrezut de la început sau în totalitate în Domnul. Atunci când inima este sub asediul îndoielii, este o resursă fantastică deschiderea unei ferestre spre viitor prin care să se privească la reacția inimii **în ziua aceea**. Comentam că versetul 25:5 poate fi interpretat atât cu privire la inamicul din afară, cât și cu privire la inamicul și ispitirile din interior:

- Cum domolești căldura într-un pământ arzător, așa ai demolit **zarva străinilor**; cum este înădușită căldura de umbra unui nor, așa au fost înădușite **cântările de biruință ale asupritorilor**.

Cele două expresii **zarva străinilor** și **cântările de biruință ale asupritorilor** mi se par niște metafore atât de sugestive pentru ispitele și îndoielile din noi. Toate glasurile străine din inima noastră vor fi reduse la tăcere **în ziua aceea**. Și **ziua aceea** deși are în vedere ziua finală a mântuirii, ea este degustată din această viață ori de câte ori încrederea în Domnul în situații aparent imposibile aduce biruințe vizibile. Evrei 11 ne descoperă două tipuri de izbăviri aduse de credință: unele în această viață, și altele în viața viitoare. Primele sunt o degustare și o garanție pentru cele de dincolo. Dacă zarva ispitelor este redusă la tăcere încă de acum, în contextul izbăvirilor pământești, cu cât mai mult va fi înăbușită în ziua cea mare a mântuirii! Ne aducem aminte în acest sens de cântarea Anei după nașterea lui Samuel, și de cântările lui David după izbăvirea sa din mâna lui Saul și înălțarea sa ca împărat.

Sunt și contexte în care izbăvirea pământească nu vine în această viață. Dumnezeu nu ne promite o viață ușoară și succese și izbăviri în toate domeniile din viața noastră. Dar sunt și contexte în care Dumnezeu promite izbăvirea pământească, și atunci credința este provocată într-un mod special. În acest context, credința nu mai poate comuta izbăvirea DINCOLO. Ea nu mai poate zice: nu-i nimic, nu am fost izbăvită acum, dar voi fi izbăvită ÎN ZIUA ACEEA. Căci tot ea se va întreba: dacă Domnul nu Și-a împlinit promisiunea pământească în ce privește izbăvirea, ce garanție mai am în ce privește împlinirea promisiunii cerești??? Așa era în situația lui Ezechia. Oștile asiriene se apropiau. Prin Isaia Domnul promisese izbăvirea atunci și acolo. Ezechia trebuia să aștepte cu răbdare. Încă doi ani, și el putea să vadă dacă promisiunea Domnului avea să se împlinească sau nu. Este interesant că uneori îi este mai ușor credinței să se ancoreze DINCOLO decât să creadă într-o izbăvire acum și aici. Dar credința ancorată cu adevărat DINCOLO este cea care a acceptat provocările de aici și acum.

Acest exercițiu al credinței nu a fost doar pentru Ezechia ci pentru noi toți. De ce? Pentru că Avraam, tatăl tuturor credincioșilor a trecut prin acest exercițiu. Promisiunile eterne ale lui

Dumnezeu pentru el și sămânța lui erau acompaniate de promisiuni pământești. Dumnezeu nu i-a promis doar că el și sămânța spirituală vor moșteni în mod etern o creație restaurată, dar și faptul că sămânța sa pământească va moșteni Canaanul. Deci, nașterea unui fiu pământesc nu era un lucru care putea sau nu să apară în viața lui. Era un lucru care TREBUIA să se întâmple. Probabil, viața de credință a lui Avraam ar fi fost mult mai ușoară dacă Dumnezeu nu i-ar fi făcut această promisiune. Dar Domnul a făcut această promisiune tocmai pentru a-i provoca credința! Avraam și Sara erau înaintați în vârstă și cel mai probabil se resemnaseră și acceptaseră situația de a nu avea copii. Frământările, durerile și zbaterile lor au fost la început, în tinerețea lor. Acum se obișnuiseră cu ideea. Totuși Domnul redeschide rana și nu alege orice domeniu din viața lor, ci tocmai acesta! Tocmai aici intervine el cu o promisiune pământească și cu provocarea credinței. Dacă ar fi ales un domeniu ne semnificativ din viața lor (de exemplu că la un moment dat turmele lor de vaci negre vor face vaci albe), provocarea nu ar fi fost atât de mare. Dar provocarea a fost mare tocmai pentru că era vorba de un domeniu atât de semnificativ pentru ei, pentru că era legat de un lucru pe care și-l doreau atât de mult. Iar dorința nu izvoră din firea lor pământească, ci era o dorință sfântă pe care Însuși Creatorul o așezase adânc în ființa lor: dorința de a avea un copil! Și Domnul o așezase atât de adânc încât chiar dacă ei ar fi încercat să o nege sau să o lepede nu ar fi reușit! Ea era acolo. Ea nu a dispărut odată cu trecerea anilor. Ea pur și simplu a fost retrezită de promisiunea lui Dumnezeu: vei avea un copil! Este foarte interesant faptul că Dumnezeu nu le-a spus când. Și mai interesant este faptul că Dumnezeu nu le-a pus în mod explicit că va fi din Sara. Oare nu putea să specifice acest lucru de la început? Timpul trece și nu se întâmplă nimic. Iar din cer: TĂCERE! Trupul celor doi intră în procesul lent dar sigur al îmbătrânirii. Și în acest context credința celor doi intră în criză. Și Sara ia inițiativa cu Agar. Faptul că Domnul nu specificase că din ea va avea Avraam un fiu, era poate un indiciu că trebuiau să facă și ei ceva, nu doar să aștepte cu mâna în sân. Și așa a apărut în scenă Ismael, despre care Avraam a crezut o vreme că este fiul făgăduinței! Dar Domnul nu a acceptat acest lucru. De ce? Sunt mai multe motive. Unul din ele era acela că apariția lui Ismael nu oglindea gloria lui Dumnezeu! Observă faptul că deși Sara era stearpă din tinerețe, și era îngăduit de Dumnezeu ca un bărbat să aibă mai multe neveste, Avraam a decis înainte de a fi chemat de Domnul (și poate chiar înainte de a-L cunoaște pe Domnul) să nu aibă o altă nevestă sau țiitoare. Nu știm motivația, dar ne putem gândi la o dragoste specială pentru Sara care rezona așa de frumos cu modelul original al căsătoriei din Eden. Oare L-ar fi reprezentat pe Dumnezeu o soluție prin care cei doi să renunțe la standardele edenice pe care le aleseseră pentru căsnicia lor? Dacă soluția cu Agar ar fi venit din mâna lui Dumnezeu ar fi oglindit ea măreția și gloria Creatorului? Ce semnificație mai avea atunci promisiunea lui Dumnezeu? Oare promisiunea Creatorului însemna să facă un lucru pe care îl puteau face din tinerețea lor și pe care nu l-au făcut tocmai pentru a păstra un standard mai înalt pentru căsătoria lor? Și ca o paranteză: Agar a adus tensiuni între cei doi și relația lor a fost afectată. Poligamia a fost îngăduită, nu promovată de Domnul, iar experiența istorică a ei nu a făcut decât să demonstreze superioritatea modelului edenic. Oare aceasta dorea Domnul prin promisiunea Lui? Să aducă tensiune în relația atât de frumoasă dintre Avraam și Sara prin experiența poligamiei? Soluția cu Ismael a fost o soluție omenească, aleasă din disperare, și în aparență din lipsa unei alternative, sau din lipsa unei intervenții clare din mâna lui Dumnezeu! Nu Dumnezeu i-a călăuzit spre această soluție, ci ei au îmbrășișat-o în absența intervenției divine. Soluția Ismael lovea în imaginea despre Dumnezeu

din mintea lui Avraam și Sara. Ei nu ar fi renunțat la Domnul, dar în mintea lor Domnul ar fi rămas mai puțin frumos și mai puțin glorios. Oare nu era ofensator din partea lui Avraam ca el să creadă că Ismael era împlinirea promisiunii divine? Oare promisiunea Creatorului avea în vedere un lucru banal pe care-l puteau face din tinerețea lor? Oare promisiunea Creatorului nu trebuia să presupună o intervenția clară din partea Creatorului care să Îl glorifice pe Acesta? Credința lui Avraam a schiopătat, căci s-a alipit în parte de Ismael. După vreo 11 ani de la nașterea lui Ismael, Dumnezeu i-a spus lui Avraam:

- Să nu mai chemi Sarai pe nevasta-ta Sarai; ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta și îi voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta, și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.
- Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a răs, căci a zis în inima lui: Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani: Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani? Și Avraam a zis lui Dumnezeu: Să trăiască Ismael înaintea Ta!
- Dumnezeu a zis: Cu adevărat nevasta-ta Sara îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată îl voi binecuvânta...dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.

(Gen.20:15-21)

Avraam era mulțumit cu Ismael. El nu avea răzvrătire sau resentimente față de Domnul. Cu toate acestea Domnul nu putea fi mulțumit cu Ismael, căci nu Îl reprezenta, iar El era preocupat de imaginea Sa din mintea lui Avraam. Ismael a fost soluția lui Avraam ca răspuns la trecerea anilor și apropierea morții. El TREBUIA să aibă un fiu înainte de moarte. Îmbătrânirea trupului i-a atras atenția lui Avraam că sfârșitul ar putea fi aproape. Decât fără nici un copil, mai bine cu Ismael. Și așa Avraam s-a liniștit pe sine pentru o vreme. Dar Domnul avea o altă soluție, soluție care să reflecte puterea și gloria Lui! Nu era orice domeniu din viața lui Avraam, ci domeniul specific în care Dumnezeu a rostit o promisiune solemnă. Nu era vorba de o familie care nu avea nici o promisiune cu privire la acest domeniu. Pentru ei, soluția Agar ar fi fost o soluție. Dar ea nu putea fi o soluție pentru Avraam și Sara, pentru că în situația lor Domnul rostise o promisiune specifică, pentru că era domeniu în care El a ales să intervină și să le provoace credința, pentru că era vorba de acea promisiune pământească care reprezenta degustarea și garanția promisiunilor cerești și eterne! Oare ce ar fi crezut Avraam despre împlinirea promisiunilor cerești, dacă împlinirea promisiunilor pământești ar fi însemnat soluția Agar-Ismael? Oare cu câtă speranță ar mai fi așteptat Avraam învierea morților, dacă așteptarea promisiunii pământești s-ar fi încheiat cu soluția banală și atât de mult la îndemână, numită Ismael?

Și Domnul vine cu o nouă provocare a credinței: **la anul pe vremea aceasta**...Sara îți va naște un fiu. Avraam a încercat într-un fel să evadeze prin soluția Ismael de pe drumul strâmt și dificil al încrederii neclintite în Creatorul cel nevăzut. Domnul nu doar că recheamă credința lui Avraam la luptă, dar oferă un termen CLAR care nu mai poate fi interpretat: la anul pe vremea aceasta! Credința lui Avraam este azvârlită prin aceste cuvinte din nou în ringul din care fugise. Iar acum ringul în care trebuie se lupte cu cruda realitate și neputință a vizibilului este închis cu un lacăt ce nu mai poate fi descuiat. Pe lacăt stau scrise doar câteva cuvinte: **la anul pe vremea aceasta**...Acum lupta este pe viață și pe moarte. Avraam nu mai poate evada în soluții

pământești de tip Ismael și nici în viitor și în promisiunile eterne ale lui Dumnezeu, în ce va fi după moarte. Acum este provocarea credinței! A fi sau a nu fi! Neîmplinirea promisiunii lui Dumnezeu ar aduce atâta dezamăgire și îndoială în inima lui Avraam. Avraam nu vrea să fie dezamăgit de Domnul și nu vrea să se îndoiască de El și de aceea fuge de astfel de contexte, și preferă să își sacrifice rațiunea decât să admită că Dumnezeu l-ar putea dezamăgi. Dar Dumnezeu îl provoacă să își asume acest risc: nu îți sacrifică rațiunea: iată că de data aceasta dau și un termen clar: **la anul pe vremea aceasta Sara...** Dacă sarcina Sarei a fost de 9 luni și au trecut măcar 4 luni până ea a acceptat faptul că este însărcinată (căci era însărcinată și nu îi mai venea rândul femeilor), atunci înseamnă că așteptarea lui Avraam a MAI însemnat 12-9 + 4= 7 luni. Până la concepere mai rămâneau 3 luni. Dacă în 3luni nu avea să se întâmple NIMIC, atunci Oare au fost 3 luni ușoare pentru Avraam? Dacă citim capitolul 20 nu ne vine să credem: tocmai în aceste TREI LUNI Avraam este gata să o dea pe Sara de nevastă lui Abimelec. Tulburat de faptul că Dumnezeu a nimicit Sodoma și Gomora chiar **dacă îi promisese** că dacă se vor găsi 10 oameni neprihăniți, cetatea va fi iertată, și de faptul **că nu știa** că Lot fusese salvat, Avraam alunecă din nou în credință. Dar în cap.20 Dumnezeu intervine cu UN VIS și Abimelec îi dă pe Sara înapoi lui Avraam ÎNAINTE ca acesta să se atingă de ea. Nu pot să nu observ și războiul spiritual cumplit din aceste două luni: dacă Abimelec s-ar fi atins de Sara, cine ar mai fi știut dacă Isaac a fost fiul lui Avraam sau fiul lui Abimelec? Domnul nu condamnă cu asprime alunecarea credinței lui Avraam, ci o apără și o încurajează și o reabilitează: Avraam este pus să mijlocească pentru Abimelec și de data aceasta Dumnezeu **ascultă mijlocirea lui**. Cât de încurajat mă simt de acest pasaj. Tatăl credincioșilor, Avraam, a avut alunecările lui și îndoielile lui. Și el a încercat să iasă din ringul credinței și să se alipească de soluții facile, pământești. Și totuși a fost numit tatăl tuturor credincioșilor. Domnul știe cât de greu e pentru noi urcușul credinței. El este îngăduitor, apără și reabilitează credința noastră. Cu toate acestea, rămâne și partea noastră, și anume: la harul Lui să răspundem cu credință! Avraam acceptă reabilitarea și mijlocește pentru Abimelec. El răspunde în cele din urmă cu CREDINȚĂ! Și când Isaac se naște din Sara, gloria lui Dumnezeu strălucește în ochii lui Avraam, și imaginea sa despre Domnul alterată de soluția Ismael este îndepărtată. Domnul a promis ce a făgăduit și a făcut acest lucru într-un mod vrednic de El, de măreția și gloria Lui. Copilul a venit printr-o minune și a venit din Sara, femeia iubită de Avraam. În acel moment al izbăvirii pământești inima lui Avraam era plină de bucurie și orice îndoială era alungată. Inima sa vedea gloria Domnului!

Ziua aceea va reabilita propria inimă și va face ca inima noastră ce altădată era împotrivoare și asediată de îndoieli să vadă gloria Domnului și să cânte Domnului cu toată bucuria. Inima celor ce cântă în cap.24 și 25:

- Este plină de bucurie! (25:1)
- Laudă credincioșia și măreția lui Dumnezeu! (25:1)
- Glorifică bunătatea și puterea lui Dumnezeu pentru cel slab! (25:4)
- Înalță dreptatea și judecata Domnului față de vrăjmașii poporului Său! (25:2)
- Nu se simte dezamăgită de Domnul, nu regretă că s-a încrezut în Domnul, ba dimpotrivă este MÂNDRĂ de Domnul și atât de bucuroasă de alegerea de a se fi încrezut în El! (25:9)
- Este fără lacrimi, suferințe sau regrete (25:8).

- Este plină de pace! (26:3)
- În urma propriei experiențe îi îndeamnă și pe alții să se încreadă în Domnul pe vecie! (26:4)
- Îl așteaptă pe Domnul pe calea judecăților Lui și nu pe tiparul planurilor omenești (26:8).
- Suspină după Numele Domnului și după pomenirea Lui! (26:8)
- Îl dorește pe Domnul noaptea! (26:9)
- Îl caută pe Domnul înlăuntrul ei! (26:9)
- Regretă că în trecut a avut alți stăpâni (26:13)
- Cheamă doar Numele Domnului! (26:13)

Inima care altădată era asediată de îndoială, de dorințe idolatre, de răzvrătire, de încredere în propriile planuri, de tulburare, în ziua aceea va fi doar pentru Domnul, doar a Domnului, și plină doar de dorința de a-L sluji pe Domnul. În ziua aceea nu vor fi dezamăgiți cei ce se vor fi încrezut în Domnul. La fel cum Avraam nu a fost dezamăgit la nașterea lui Isaac, la fel toți urmașii lui nu vor fi dezamăgiți la învierea din morți!

Până acum observăm două elemente specifice ale acestei secțiuni 24-27:

1. Secțiunea este dedicată în întregime escatologiei. Secțiunea adună principalele elementele escatologice punctate în carte până în acest moment și ne prezintă un tablou escatologic complex. Înțelegem cu certitudine că izbăvirea rămășiței din timpul lui Ezechia este o prefigurare a izbăvirii FINALE a rămășiței. Tabloul escatologic evidențiază:
 - Pedepsirea lui Israel
 - Pocăința lui Israel
 - Izbăvirea lui Israel
 - Pedepsirea cetății vrăjmașului și a neamurilor
 - Mântuirea Neamurilor
 - Îndepărtarea răului și suferinței, nimicirea morții și înlăturarea mărhamii dintre Dumnezeu și OM.
 - Bucuria și lauda de pe buzele celor ce se vor fi încrezut în Domnul!
2. Secțiunea ne prezintă ziua aceea prin ochii celor ce se vor fi încrezut în Domnul și insistă pe reacția INIMII acestora. Înțelegem că ei vor fi reabilitați față de propria INIMĂ cândva ostilă Domnului dar acum plină de laudă, recunoștință, pace și dragoste față de Domnul! Isaia creează un contrast cu 20:5-6.

20:5-6 Reacția celor ce se vor fi încrezut în OM și în îndemnurile inimii lor!	25:9 Reacția celor se vor fi încrezut în Domnul și în îndemnurile Cuvântului Lui!
Atunci se vor îngrozi și se vor rușina cei ce își puseseră încrederea în Etiopia și se	<i>În ziua aceea</i> vor zice: <u>Iată, acesta este Dumnezeul nostru în care aveam</u>

făleau cu Egiptul. Și locuitorii de pe țărmlul acesta vor zice în ziua aceea: <u>Iată ce a ajuns încrederea noastră</u> pe care ne bizuiserăm ca să fim ajutați și să fim izbăviți de împăratul Asiriei! <u>Cum vom scăpa acum?</u>	<u>încredere</u> că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!
--	---

În 20:5-6 Isaia îi avertizează cu privire la dezamăgirea pe care le-o va aduce încrederea în Egipt. Dar ce va aduce încrederea în Domnul? Isaia răspunde în cap.25-26 la această întrebare. Și este important că verdictul nu este dat de Domnul ci de inima omului. În ziua judecării concluzia va fi trasă de însăși inima celor necredincioși, și aceasta va fi: am greșit atât de mult că ne-am încrezut în om și nu în Domnul! În ziua mântuirii concluzia va fi trasă de însăși inima celor credincioși și aceasta va fi: ce bine am ales că ne-am încrezut în Domnul! Inima nu va fi tristă în rai!

Vom analiza cântarea din cap.26 și vom sublinia ce elemente noi aduce această cântare față de cea din cap.25. Observ că se reia tema cetății. Dar nu avem doar cetatea vrăjmașă dărâmată (26:5), avem și o cetate tare a mântuirii pentru neamul cel neprihănit și credincios. (26:1-2). Cântarea din 26 insistă că cel slab adăpostit de Domnul în 25:4 este neamul cel neprihănit și credincios, care se încrede în Domnul. Este introdusă tema păcii. Domnul dă pace celui care se încrede în Domnul. Binecuvântările finale ale Domnului sunt doar pentru cei care se încred în Domnul. De aceea, urmează îndemnul:

- Încredeți-vă în Domnul PE VECIE, căci Domnul Dumnezeu este stânca VEACURILOR (ETRENĂ).

Cu alte cuvinte îndemnul este de a persevera în încrederea în Domnul. Provocarea nu este să te încrezi în Domnul azi sau mâine ci pe vecie. De acest verset avea nevoie inima lui Ezechia care era un împărat bun care a îndepărtat idolii, a făcut reformă în Israel și slujea Domnului. Dar în inima sa a apărut o luptă: ispita de a face alianță cu Egiptul în fața amenințării crescute a Asirianului. El a continuat reforma în țară, dar în adâncul inimii lui se dădea o luptă. Lupta nu era ușoară și a durat în jur de 10 ani. Ezechia a stat la început ferm dar încetul cu încetul inima sa a început să se înmoaie. Veștile legate de biruințele tot mai mari ale Asirianului care se apropia îi tulburau pacea. Și până la urmă, după cum vom vedea în cap.28-35, a cedat și a făcut alianța. Inima sa avea nevoie să își reînnoiască decizia de a se încrede în Domnul în fiecare zi. Inima sa avea nevoie de îndemnul: Încredeți-vă în Domnul nu doar o perioadă de timp, ci pe vecie, căci El și doar El este Stânca veacurilor. El este deasupra istoriei și împărăția Lui puternică este veșnică. Toate celelalte împărății se topesc în trecerea veacurilor. Domnul rămâne!

Un element specific al cap.26 este că această cântare se va cânta în țara lui Iuda. Deci în centrul atenției este poporul Israel. În cap.25, mântuirea este pentru toate neamurile și cântarea rostită probabil de toți cei ce vor fi crezut. În cap.26 cântarea este rostită în special de poporul evreu. Prima parte a cântării (26:1-12) pare să insiste pe faptul că:

- Mântuirea descrisă în cap.25 este **doar pentru cei neprihăniți**. Și se explică:

- Profilul celor neprihăniți în mod autentic:
 - ✓ Credincios
 - ✓ Se încrede pe vecie în Domnul
 - ✓ Drept
 - ✓ Îl așteaptă pe Domnul
 - ✓ Îl dorește pe Domnul
 - ✓ Îl caută pe Domnul
 - ✓ Este de acord cu planurile și judecățile Domnului
- Beneficiile celui neprihănit:
 - ✓ Mântuirea
 - ✓ Pacea
 - ✓ Cărarea sa este netezită de Domnul
- De ce iertarea și mântuirea nu este și pentru cel rău:
 - ✓ Cel rău nu vede mâna Domnului
 - ✓ Nu învață neprihănirea și se dedă la rău în țara în care domnește neprihănire și nu învață

A doua parte a cântării explică de ce poporul evreu este poporul cel neprihănit. Într-adevăr, descrierea din prima parte a cap.26 nu se potrivește cu starea spirituală a poporului evreu. A doua parte a capitolului explică pocăința și trezirea lor spirituală. Ei recunosc că alți stăpâni au stăpânit peste ei, dar că acum s-au întors la singurul Stăpân! Ei recunosc că au fost departe de Fața Domnului și sub pedeapsa Lui dar că s-au rugat și L-au căutat pe Domnul când au fost în strâmtorare. Starea de neprihănire descrisă în prima parte a capitolului este un har și are la bază nu meritele lor ci pocăința lor și revenirea lor pe calea încrederii în Domnul. Atât prima parte a capitolului cât și a doua zugrăvesc un contrast între soarta celor neprihăniți și soarta celor nelegiuiți. În prima parte a capitolului contrastul este reliefat prin imaginea celor două cetăți: cetatea mântuirii și cetatea îngâmfită și călcată în picioare. A doua parte a capitolului pune în contrast sfârșitul în moarte a celor nelegiuiți și învierea de care au parte cei neprihăniți:

26:14	26:19
Cei ce sunt morți acum nu vor mai trăi, sunt niște umbre și nu se vor mai scula; căci Tu i-ai pedepsit, i-ai nimicit și le-ai șters pomenirea.	Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este dătătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți.

Nu sunt multe pasaje în Vechiul Testament care să ne vorbească în mod explicit de înviere. În Isaia 26 găsim un astfel de pasaj și ne amintim că în 25 ni s-a precizat deja că moartea va fi nimicită pe vecie. Este clar că o noutate a acestei profeții escatologice din Isaia are în vedere conceptul de ÎNVIERE a MORȚILOR și de învingere a MORȚII. Această profeție dă speranță celor care nu vor fi murit ÎNAINTE de marea zi a izbăvirii. Chiar dacă în timpul vieții nu vor fi

trăit izbăvirea finală, cei ce au ales încrederea în Domnul vor învia și obrazul lor nu va roși când Îl vor vedea pe Cel în care au crezut. Deci această secțiune nu doar că adună elementele escatologice introduse în secțiunile precedente dar adaugă și elemente noi, printre care ÎNVIEREA MORȚILOR. Capitolul 26 se încheie cu garanția pe care o oferă Domnul neamului celui neprihănit. Acesta este adăpostit de Domnul și i se oferă protecție desăvârșită înaintea revărsării mâniei lui Dumnezeu peste tot pământul. Domnul oferă imaginea învierii ca o resursă minunată pentru inima lui Ezechia. Nădejdea nu este doar pentru acest pământ. Izbăvirea de pe acest pământ este o degustare a izbăvirii finale. Chiar dacă pe acest pământ nu vom experimenta pe deplin izbăvirea, există o înviere a morților! Izbăvirea Domnului este eternă și înseamnă o biruință totală asupra morții. Dacă inima lui Ezechia era încercată cu frica morții ce putea surveni prin atacul asirienilor, Dumnezeu îi oferă perspectiva învierii și a nimicirii morții. Spuneam că Domnul nu vorbește foarte des despre înviere în Vechiul Testament. Dar iată că El o face acum în Isaia pentru a îmbărbăta inima lui Ezechia. Domnul S-a luptat ca un viteaz pentru inima lui Ezechia. Dincolo de resursele din Legea sa, El i-a vorbit în mod specific prin Isaia. Așa lucrează Domnul și pentru îmbărbătarea inimii noastre. Alături de resursele clare din Cuvântul Lui, El ne vorbește în mod personal prin oameni, contexte, experiențe. Ispitele cele mai grele sunt cele care persistă o perioadă îndelungată și care se amplifică în timp. Inima lui Ezechia a fost asediată peste 8 ani de zile de ispita alianței cu Egiptul în fața amenințării crescânde a imperiului asirian. Aceste ispite pot fi biruite doar prin ancorarea încrederii în viitorul luminos promis de Domnul. Sufletul trebuie să înțeleagă că povestea nu s-a terminat și trebuie să aștepte cu răbdare **ziua aceea**. Și pentru ca biruința asupra ispitei să fie deplină ziua aceea nu trebuie să se reducă la această viață. Într-adevăr, cine și-a pus nădejdea în Hristos doar pentru aceasta viață este cel mai nenorocit dintre oameni. Nădejdea sufletului trebuie să străpungă cortina vizibilului și să ajungă până la învierea din morți. Nădejdea în învierea din morți aduce victorie asupra fricii de moarte. Frica de moarte este una din cele mai puternici frici, rădăcină a multor din fricile noastre. Suntem liberi când privim dincolo de mormânt, când izbăvirea noastră nu este redusă la această viață. Acest lucru încearcă Domnul să îl facă prin această profeție cu inima lui Ezechia. Ne aducem aminte de afirmația celebră a celor trei în față cuptorului de foc:

- Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta împărate. Și chiar dacă nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat! (Daniel 3:16-18).

Atunci când spui **chiar dacă**, ești liber și biruitor cu adevărat. Cei trei aveau nădejdea ancorată în ziua învierii. Ei credeau că Domnul le va aduce și o izbăvire pământească. Cu toate acestea, ei ar fi fost gata și să moară pentru Domnul lor și au putut rostit **chiar dacă!**

Capitolul 27 completează tabloul escatologic. El punctează mai întâi nimicirea răului. În literatura ugaritică Leviatanul era un balaur cu șapte capete și era dușmanul lui Dumnezeu. Nu este la întâmplare faptul că în Apocalipsa 12 diavolul este prezentat ca un balaur cu 7 capete. 27:1 anunță nimicirea celui rău, precum și a ultimei împărății a acestuia pe pământ: împărăția lui Antihrist. Observăm ca distrugerea cetății răului este menționată atât în cap.25, cât și în cap.26 și 27 (vezi 25:2, 26:5-6, 27:9-10). Cetatea cea mare a străinilor este un simbol al răului și a puterii lui pe pământ. Cornilescu interpretează că această cetate ar fi Babilon (vezi 25:2 – în original nu

apare cuvântul Babilon). Este adevărat că Babilonul este în Vechiul Testament dușmanul de moarte al poporului lui Dumnezeu pentru că acesta a adus cea mai mare tragedie în Israel: distrugerea Ierusalimului și a Templului și ducerea întregului popor în robie. În 27:1 Cornilescu adaugă patru interpretări cu referire la Babilon, Asur, Babel și Egipt. Nu știu exact pe ce bază adaugă el aceste interpretări, dar cele patru puteri ilustrează caracteristici diferite ale ultimei împărății ale balaurului pe pământ: împărăția lui Antihrist.

- **Babilonul** – un centru al vrăjitoriei și luxului, dușmanul de moarte al poporului Domnului, cel prin care poporul evreu a primit cea mai grea lovitură.
- **Asur** – o putere plină de cruzime, o unealtă prin care Dumnezeu a pedepsit neamurile și propriul popor, o putere plină de îngâmfare care s-a ridicat împotriva Domnului și a adus cuvinte de batjocură la adresa Domnului (vezi Isaia 36-37). Cel care a înconjurat Ierusalimul dar care a fost nimicid deodată prin Îngerul Domnului în urma pocăinței poporului din cetate.
- **Babel** – o putere care a dorit ca oamenii să formeze un singur popor. S-a ridicat împotriva Domnului și în mândria ei a dorit să zidească un turn până la ceruri. Ilustrează întreaga umanitate plină de îngâmfare înaintea Domnului. Ne sugerează o împărăție care cuprinde toate popoarele și care îndepărtează granițele dintre națiuni. Ni se sugerează o globalizare a împărățiilor lumii, revenirea la visul de la Babel: umanitatea ca un singur popor. Îndepărtarea granițelor dintre popoare (geografice, lingvistice culturale) face ca răul să se răspândească mult mai repede și duce la o amplificare a răului în lume. Întreaga lume devine ca o Sodomă și Gomoră.
- **Egipt** – Faraon s-a declarat pe sine Dumnezeu și a sfidat pe Domnul care dorea să își răscumpere poporul din Egipt: Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui? El a supus poporul evreu la o aspră robie și a dorit distrugerea acestuia. La Marea Roșie a împresurat pe evrei și a dorit să îi nimicească în întregime. Prin Moise și Aaron, Dumnezeu a intervenit cu mari semne și minuni, cu cataclisme naturale pentru a-Și înălța Numele deasupra lui Faraon și a zeilor acestuia. Și Faraon a făcut prin vrăjitorii lui mari minuni, dar minunile Domnului au fost mai mari. Armatele sale sunt nimicite în Marea Roșie, și înfrângerea lor devin o prefigurare a biruinței finale a răului pe pământ. Acest lucru este evidențiat de cântarea din Exod 15 (vezi în special Exod 15:18-19). Această cântare a fost cântată lângă Marea Roșie împotriva lui Faraon, și va fi cântată lângă marea de sticlă din cortul ceresc de biruitoarii fiarei, ai icoanei ei și a numărului ei (vezi Apoc.15:2).

Toate aceste puteri reliefează diferite caracteristici și evenimente din timpul ultimei împărății a răului: împărăția lui Antihrist. Binele și binecuvântarea de peste Israel vor fi precedate de distrugerea acestei împărății și de pedepsirea celui rău. Această imagine era o resursă importantă pentru inima lui Ezechia. Ea tremura în fața ascensiunii răului prin creșterea puterii imperiului Asirian. Vestea nimicirii acestui rău și răului de pe pământ era o veste atât de importantă pentru inima sa. Pentru a sublinia binecuvântarea Domnului peste Israel, Isaia revine la metafora viei din cap.5. de data aceasta avem o nouă cântare despre via Domnului.

Domnul este păzitorul ei, Cel care o udă în fiecare clipă, cel care nu mai are nici o mânie. Mânia Sa este potolită. La fel ca în cap.11 și 12, cap.27 insistă pe motivul potolirii mâniei lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu nu s-a potolit din pricina trecerii timpului, sau pur și simplu pentru că Domnul nu a putut să își nimicească de tot propriul popor. Mânia lui Dumnezeu s-a potolit pentru că ei au făcut pace cu Domnul. Domnul rămâne la fel de intransigent cu spinii și măcăcinii, care ar putea fi neamuri răzvrătite sau persoane necredincioase din Israel. El îi va arde în foc dacă nu vor căuta pacea cu Domnul și nu vor cere ocrotirea Acestuia. În 27:6-8 se specifică într-adevăr că Domnul nu l-a lovit pe Israel ca pe cei care-l loveau. Dar care este motivul? Că Dumnezeu are favoriți și este nepărtinitor? NU! Ci pentru că rămășița lui Israel s-a întors la Domnul, spre deosebire de neamul fără pricepere care nu a căutat pacea cu Domnul:

27:9	27:11
Astfel, nelegiuirea lui Iacov fost ispășită și iată rodul iertării păcatului lui: Domnul a făcut toate pietrele altarelor ca niște pietre de var prefăcute în țărână, idolii Astarteei și stâlpii soarelui nu se vor mai ridica.	Căci acesta era un popor fără pricepere; de aceea Cel ce l-a făcut nu a avut milă de el, și Cel ce l-a întocmit nu l-a iertat.

Domnul ar fi vrut să ierte și neamul prin care și-a pedepsit poporul, dar acesta a fost fără pricepere și nu a strigat către Domnul. Dar rămășița lui Israel a căutat pe Domnul în strâmtorare și păcatul i-a fost ispășit. Pocăința a fost autentică și ca dovadă pentru acest lucru, Israel a renunțat definitiv la idolatrie. Ca și elemente noi despre potolirea mâniei lui Dumnezeu descoperim:

- Disponibilitatea și dorința lui Dumnezeu de a ierta și neamurile prin care și-a pedepsit propriul popor; dar condiția este aceeași: să facă pace cu Domnul.
- Este introdusă ideea de ispășire a păcatului lui Israel. Mânia s-a potolit nu doar pentru că Israel a strigat către Domnul dar și pentru că păcatul acestuia a fost ispășit.
- Se insistă pe rodul pocăinței autentice: dispariția idolatriei din popor.
- Potolirea mâniei este prezentată prin intermediul metaforei viei. Este descoperit finalul poveștii despre via Domnului din cap.5

Capitolele 13-27 înglobează resursele dăruite de Domnul pentru inima lui Ezechia pentru a birui ispita alianței cu Egiptul. În cap.13-19 sunt profeții împotriva neamurilor care glisează spre escaton și prin care Ezechia descoperă că Domnul judecă și mântuiește neamurile ca pe Israel. Domnul este Dumnezeul întregului pământ și El are un plan cu fiecare popor în parte. Deci nu dumnezeii străini sunt în spatele neamurilor ci Domnul Însuși. Deci Dumnezeu este suveran și peste istoria neamurilor și nu își limitează puterea și influența doar peste Israel. Yahwe nu are de luptat cu dumnezeii celorlalte neamuri, pentru că El este singurul Dumnezeu al întregului pământ și singurul Rege al istoriei. În mod cert inima lui Ezechia avea nevoie de această perspectivă a lui Dumnezeu.

După această introducere în tematica neamurilor, în cap.20-23 Dumnezeu vorbește într-un mod mai specific inimii lui Ezechia. Domnul îl încurajează să nu caute izbăvirea încrezându-se în alianțe politice sau în propriile planuri de apărare. Neamurile în care el și-ar putea pune încrederea sunt sortite pieirii și el ar rămâne cu siguranță de rușine. Ezechia este ajutat să nu se încreadă în oameni și alianțele cu celelalte popoare. Principalele posibile alianțe din vremea respectivă sunt abordate de profețiile lui Isaia și declarate ca fiind nădejdi înșelătoare. Dar dacă Domnul i-a spus lui Ezechia ce să nu facă, îi spune în cap.24-27 și ce să facă. El este îndemnat să se încreadă în Domnul și să aștepte cu credință și răbdare ziua aceea, ziua izbăvirii. Cap.24 începe cu imaginea judecății. Deși de-abia în cap.28 știm că alianța cu Egiptul fusese încheiată, apariția imaginii judecății din cap.24 s-ar putea explica prin faptul că deși alianța nu fusese încă semnată, inima lui Ezechia deja înclina spre această alianță. Deci când inima deja cedase, Domnul îi vorbește deja despre judecată. Dar în cap.24 are loc o trecere bruscă de la judecată la mântuire și apoi trei capitole sunt dedicate izbăvirii aduse de Domnul. Ezechia este astfel încurajat că oricând poate reveni la încrederea în Domnul spre mântuirea sa și a țării lui. Domnul îi vorbește despre bucuria din inima celor ce s-au încrezut în Domnul. Pentru ei, finalul poveștii este plin de lumină! Ei nu vor rămânea de rușine și nici dezamăgiți de Dumnezeu. Ei vor fi mândri de Domnul și de mântuirea Lui. Iar mântuirea Lui este dincolo de ce se vede. Este eternă și înseamnă biruirea morții și viață din morți. Răul va fi distrus, iar cei neprihăniți înălțați.

Această izbăvire este doar pentru cei care se vor fi încrezut în Domnul, celor ce îl vor fi căutat și se vor fi întors la El. Mântuirea nu este preferențială și nici nepotismul nu are nici un rol. Această mântuire minunată din **ziua aceea** este DOAR pentru cei care s-au încrezut pe vecie în Domnul, Stânca veacurilor. De acest lucru avea nevoie inima lui Ezechia: de o încredere pe termen lung, de o încredere pe vecie în Domnul. Inima sa putea birui întunericul și asediul îndoielilor din fața amenințării asiriene crescândă doar privind cu credință spre ziua aceea. Ezechia este chemat să aștepte cu răbdare izbăvirea din partea Domnului. Nu, un plan omenesc, nu om, nu un popor, nu strategiile sale de apărare, nu zidurile puternice și reconsolidate ale Ierusalimului, nu o alianță politică, nu armatele sale, nu, nici una din acestea nu va aduce izbăvirea. Izbăvirea avea să vină de SUS, într-un mod unic și miraculos, într-un mod surprinzător și glorios, într-un mod vrednic de un Dumnezeu mareț. Izbăvirea avea să vină din partea lui Dumnezeu într-un mod vizibil pentru oricine! Domnul avea un plan. El dorea să Își înalțe Numele înaintea Neamurilor prin izbăvirea pe care o pregătea pentru Ezechia. De aceea puterea asirianului era din ce în ce mai mare. De aceea, asirianul nu era înfrânt de babilonieni sau Tir. Domnul dorea ca izbăvirea lui Ezechia să fie o minune vizibilă pentru toate neamurile și care să prefigureze cu putere, **ziua aceea**, mântuirea finală. Este adevărat că ar fi fost mai simplu pentru Ezechia ca izbăvirea să fi venit printr-o soluție pământească și nu printr-o minune. Izbăvirea aleasă de Domnul a provocat inima lui Ezechia la luptă. Dar lupta merita dusă, căci izbăvirea minunată a lui Dumnezeu însemna descoperirea slavei lui Dumnezeu, și aceasta pentru Israel și pentru neamuri deopotrivă, dar în special pentru inima lui Ezechia, cea care a dus greul bătăliei. Ea avea să fie cea mai câștigată din toată această poveste. Ea avea să vadă mai clar ca toți minunata izbăvire din partea Domnului! Miza bătăliei din inima lui Ezechia era foarte mare. Nu era vorba doar de mântuirea sufletului Lui ci și de înălțarea numelui lui Dumnezeu până la marginile pământului. Domnul avea un plan. Dar ca el să se împlinească Ezechia trebuia să treacă prin valea umbrei morții, prin perioada de tremur în fața amenințării asiriene.